SPORTUL — ȘCOALA A EDUCAȚIEI

ETICĂ-PERFORMANȚĂ, UN TOT INSEPARABIL, O RELAȚIE OBLIGATORIE ÎN COMPETIȚII

Una din principalele cerințe ale sportului este aceea de a forma nu numai oameni sănătoși și viguroși, dar și de a educa pe tineri în spiritul eticii și echității socialiste, al muncii pline de dăruire pentru înflorirea patriei, pentru dezvoltarea ei pe coordonatele deschise de istoricele hotăriri ale Conferinței Naționale a partidului.

În rubrica noastră de astăzi prezentăm, față în față, exemple pozitive în acest sens și fapte față de care se cere luată o atitudine hotărîtă, fermă.

MAESTRU DE ARME, MAESTRU DE SUFLETE

Necunoscută în scrimă cu mai bine de un deceniu și jumătate în urmă, Craiova s-a afirmat tot mai spectaculos în aria performanței odată cu apariția antrenorului **Paul Ghinju.** Maestrul de arme de la clubul sportiv Electroputere a crescut și a lansat, continuu, în echipe divizionare și în loturile reprezentative, la toate eșaloanele de vîrstă și de calitate, noi și noi spadasini.

Paul Ghinju nu îți va vorbi niciodată de munca sa cu juniorii, despre felul cum îi crește, cum îi promovează. El refuză să facă paradă de rezultatele strădaniei sale. Dar faptele lui sînt foarte grăitoare.

Din masa copiilor și juniorilor de ieri-alaltăieri, Paul Ghinju a ridicat cîțiva colegi de breaslă. Astăzi îi întîlnim — adevărați artizani — trudind și ei la descoperirea și formarea unor tineri scrimeri de performanță : **Marin Ghimpușan** la I.E.F.S., **Dumitru Popescu** și **Marin Alecu** în municipiul Craiova. Antrenori ar fi putut fi și alți doi foști elevi ai maestrului de arme de la „Electroputere", **Alexandru Mironov,** profesor de matematică la un liceu din Craiova, și **Mihai Mironov,** inginer la o întreprindere din Constanța. Îndatoririle lor profesionale nu le-au îngăduit să dea curs unei vocații pe care, neîndoielnic, o aveau. Au rămas însă în sfera activității „mușchetarilor", ca sprijinitori ai unor secții de performanță.

Maestrul de arme din Craiova a făcut mai mult ; a continuat să educe, cu același elan, în spiritul disciplinei, responsabilității, pasiunii și respectului față de muncă, toate generațiile care i-au trecut prin mînă, transmițînd tinerilor săi sportivi calitățile cu care și el a răzbit în sport, în viață. Ca urmare a grijii cu care privește atît pregătirea, cît și educarea scrimerilor, mulți dintre aceștia se împlinesc nu numai ca sportivi, ci și profesional. Unii au ajuns sau vizează loturile reprezentative : **Adrian Cărămidă** este student la Medicină, **Liviu Isăilă** tehnician apreciat la întreprinderea Electroputere, **Dan Mănescu** se pregătește pentru profesiunea de inginer specializat în electrotehnică, **Ion Dima, Ion Rotaru** și **Ion Nițulescu** vor deveni profesori de educație fizică. La „clasa" sa, antrenorul Paul Ghinju n-a avut niciodată corigenți.

Tiberiu STAMA

ORGANELE DE ORDINE ÎI SANCȚIONEAZĂ — CONDUCEREA CLUBULUI... ÎNCHIDE OCHII

Este o cinste deosebită pentru un sportiv să se poată mîndri cu faptul că cel ce-l aplaudă în întrecere îl prețuiește și ca om, pentru comportare exemplară în viață, în societate. Din păcate, însă, mai există și... „uscături", tineri care își pătează cinstea de vlăstar în marea pepinieră a sportului prin acte reprobabile, antisociale. În această postură s-au găsit, de curînd, voleibalistul Cristian Zugravu și baschetbalistul Adrian Coman, din secțiile de performanță ale C.S.U. Galați, care au ajuns în situația de a fi treziți la realitate de către organele de ordine. Dar să prezentăm chiar relatarea făcută de lt. colonel **Ștefan Munteanu,** adjunct al comandantului miliției din Galați :

„Era trecut cu mult de miezul nopții cînd Cristian Zugravu și prietena sa, împreună cu Adrian Coman, se întorceau de la un chef prelungit. Consumaseră multe pahare... peste măsura admisibilă. La o intersecție, cei doi au încercat să oprească un autoturism. Conducătorul mașinii — lector univ. Gabriela Duțu — a evitat cu greu un accident. Cei doi, în special Zugravu, au tăbărît pe mașină, lovind cu picioarele în caroserie, arătîndu-și în felul acesta puterea și „personalitatea". Au fost chemate în ajutor organele de ordine. Dar nici ele n-au putut să-l liniștească, pe moment, pe turbulenți. Zugravu s-a repezit la ofițerul de miliție, încercînd să-l molesteze. Cum era și firesc, au ajuns în arestul miliției, unde și-au petrecut noaptea. Pentru actele lor antisociale — ținîndu-se seama și de faptul că Cristian Zugravu tulbură deseori liniștea locatarilor din blocul în care locuiește — au fost amendați".

Acestea sînt faptele și ele trebuie sancționate cu toată asprimea. Ceea ce ni se pare ciudat însă este optica pe care o are conducerea clubului gălățean : nu numai că... a închis ochii, dar a încercat să ne influențeze (chiar antrenorul echipei de volei) pentru a nu face cunoscute aceste fapte opiniei publice. Este o atitudine care nu numai că nu onorează clubul dar în fapt încurajează asemenea acte reprobabile.

T. SIRIOPOL

ÎNĂLȚĂTORUL SENTIMENT AL ÎMPLINIRII DATORIEI

Printre cele mai spectaculoase, dar și cele mai dure sporturi, în care rezistența fizică se cere completată de curaj și perseverență de un fel deosebit, un loc aparte îl ocupă parașutismul, mai ales parașutismul feminin. Este explicabil — de aceea — faptul că sînt rare exemplele de mare longevitate sportivă în această disciplină.

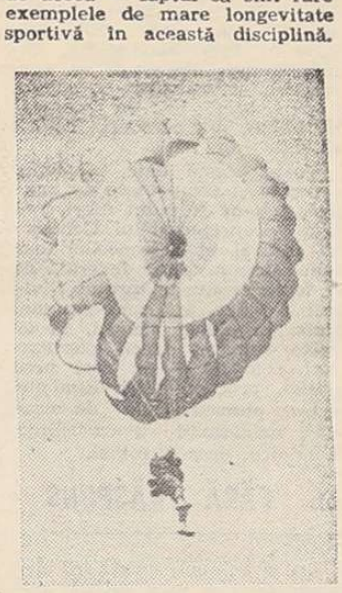

Unul dintre aceste rare cazuri îl constituie **Maria Iordănescu,** maestră a sportului, componentă de bază a lotului reprezentativ feminin. Primii pași în parașutism i-a făcut cu 17 ani în urmă. Reporterul nota pe atunci, cu prilejul Campionatului republican de parașutism : **„O tînără speranță, Maricica, a evoluat splendid. Despre ea se va mai scrie, sperăm..."** Ulterior, Maria Iordănescu a intrat în lotul reprezentativ. Iar la încheierea sezonului de zbor din anul trecut, în carnetul său de zbor a fost notat saltul **nr. 2 210 !** Deci 2 210 salturi cu parașuta, de la altitudini mai mici sau mai mari, pe vreme bună sau rea, 2 210 confruntări cu văzduhul, cu necunoscutul, cu șocurile deschiderii parașutei, după ce ai „zburat" prin văzduh cu peste 50 de metri pe secundă. Toate aceste salturi sînt, prin ele însele, o performanță.

— Ce ai oferit, Maria Iordănescu, în acești ani, sportului căruia i te-ai dedicat ?

— Nu chiar atît cît aș fi dorit eu. Cred că un om care spune că a făcut totul nu este cinstit cu sine însuși. Am realizat o seamă de succese. De pildă, am stabilit 36 de recorduri naționale individuale și în grup, două recorduri mondiale, am cîștigat trei titluri de campioană națională și un titlu de campioană balcanică la salturile în grup, alături de colegele mele. Condițiile care ne sînt create, însă, pentru a reprezenta sportul românesc pe arena mondială ne impun, ca o datorie de onoare, să facem mult mai mult.

— Și ce satisfacții ți-a adus parașutismul ?

— Multe, foarte multe ! Mai întîi, aș zice, sentimentul demnității de tînăr sportiv al acestei patrii. La Cooperativa de confecții „Drum nou" din Capitală, unde lucrez, oamenii mă înconjoară cu stimă, cu prețuire, pentru fiecare succes al meu. Apoi, pentru rezultatele obținute am fost distinsă cu titlul de maestră a sportului. Parașutismul mi-a prilejuit, de asemenea, lacrimi de bucurie cînd, la diferite competiții internaționale, am urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului în acordurile Imnului României socialiste. Și, în sfîrșit, o emoționantă satisfacție am trăit-o de curînd, cînd la conferința Federației Aeronauticii Internaționale, desfășurată la Roma, mi-a fost acordată prestigioasa distincție Diploma „Paul Tissandier". După mine, parașutismul este nu numai o școală a curajului, ci și o școală a educației, a educației prin muncă și pentru muncă și apărare a patriei noastre socialiste.

Viorel TONCEANU

„AM DAT MEREU SPORTIVE PENTRU ECHIPA DE GIMNASTICĂ A ȚĂRII..."

În anul 1973, cînd unul din cele mai prestigioase trofee ale Federației Române de Gimnastică, „Cupa României", era înmînat profesorului-antrenor **Nicolae Buzoianu,** de la Clubul sportiv școlar din Sibiu, faptul constituia, chiar și pentru cei ce cunosc îndeaproape această disciplină, o adevărată surpriză. Peste un an, însă, cînd inimosul și harnicul colectiv de antrenori sibieni trecea cu brio o nouă „probă de foc" — de data aceasta C.S.Ș. cucerea „Cupa României" atît la feminin, cît și la masculin —, era evident pentru toată lumea că nu de surprize poate fi vorba, ci de muncă temeinică, de pasiune, competență, calificare profesională, **din care au rezultat 300 de gimnaste și gimnaști în pregătire, cu o prezență anuală de 50 de sportivi la campionatele republicane.** Deoarece rezultatele ulterioare au adus noi confirmări ale activității desfășurate în secția de gimnastică a C.S.Ș. Sibiu, l-am solicitat pe antrenorul Nicolae Buzoianu să ne vorbească despre experiența sa și a colectivului din care face parte.

— Mi se pare absolut firesc — ne mărturisește interlocutorul **— să vorbesc atît despre munca mea, cît și despre a colegilor, a „echipei" antrenorilor sibieni. Și aceasta pentru că, se știe prea bine, în gimnastică, cu deosebire în cea feminină, nu se poate acționa de unul singur. Eu, de exemplu, lucrez împreună cu antrenoarea Kristl Voiciulescu, dar pentru a fi mai bine înțelese rezultatele noastre bune obținute pînă acum este necesar să menționez că la Clubul sportiv școlar din Sibiu își desfășoară activitatea în gimnastica feminină încă trei antrenori, Ana Crihan, Adrian Goreac și Rodica Drăgoi, cărora li se adaugă patru entuziaști specialiști în gimnastica masculină: Horst Stoltz, Mihai Weber, Simion Moldovan și Viorel Hoaghea. Colaborăm foarte bine, alcătuim cu adevărat o echipă în cel mai pur înțeles al cuvîntului, și poate că tocmai în această înțelegere și întrajutorare permanentă se află „secretul" performanțelor noastre. De mai bine de cinci ani dispunem de o sală specială de lucru (unde se desfășoară atît antrenamentele fetelor, cît și cele ale băieților), cu spațiu insuficient față de nevoile noastre. Dar tocmai această situație ne-a mobilizat, ne-a ambiționat să lucrăm bine, să ne dovedim cunoștințele profesionale. Faptul că, în anii din urmă, am putut da cu regularitate sportive pentru echipa reprezentativă a țării este, cred eu, un indiciu că eforturile noastre nu se irosesc în van. Consider că avem reușite deoarece am acordat o mare atenție procesului de selecție, primul pas, decisiv aș spune, al activității de performanță. În momentul în care sînt definitivate grupele de lucru pe colective de antrenori, se alcătuiește un riguros program de antrenamente, de desăvîrșire a măiestriei sportive, vizîndu-se — este de la sine înțeles — cele mai înalte performanțe. În acest scop cerem pregătire asiduă și căutăm soluții pentru două antrenamente pe zi fără să fie afectată școala. Sîntem bucuroși că, după Maria Antinie, o altă sibiancă onorează gimnastica românească. Mă refer la Marilena Neacșu, rezervă la J.O. de la Montreal, participantă la C. E. de la Praga, campioană a țării pe anul 1977 la bîrnă, de multe ori componentă a selecționatei țării. Iar acum „ștafeta selecției" în lotul reprezentativ a fost preluată de Angela Bratu și Carmen Savu, tinere de talent, care au reale posibilități de afirmare. Înregistrăm o mare afluență de copii spre sala de sport, situație care ne umple inimile de bucurie, mai ales în perspectiva noii săli a sporturilor de la Sibiu.**

Constantin MACOVEI

CU ALTRUISM ȘI TACT SE PREGĂTEȘTE ȘI SCHIMBUL DE MÎINE... AL ANTRENORILOR

În ultimii 20 de ani, luptătorii români de la stilul greco-romane au obținut nenumărate succese pe plan internațional. Nume ca **Dumitru Pîrvulescu, Ion Cernea, Ion Țăranu, Valeriu Bularca, Nicolae Martinescu, Simion Popescu, Ion Baciu, Gheorghe Berceanu** și mulți alții — printre care și performerii de azi — au devenit cunoscute pe toate meridianele globului.

Fără îndoială, la baza acestor mari succese — care au contribuit substanțial la creșterea prestigiului sportului românesc în arena internațională — se situează munca. O muncă intensă, fără menajamente, dirijată de peste 20 de ani, cu multă exigență, de antrenorul emerit **Ion Corneanu.** Încercînd să aflăm cheia succeselor elevilor săi, i-am adresat o întrebare în acest sens lui I. Corneanu. Iată ce ne-a mărturisit : **„Încă din activitatea mea ca sportiv de performanță am înțeles că nici cei mai talentați luptători nu pot obține succese dacă nu dispun de o capacitate de efort superioară adversarilor. Am învățat — cum se spune — pe pielea mea ce înseamnă să ai resurse fizice suficiente de la primul pînă la ultimul sunet de gong. Această armă am încercat — cu toate mijloacele — să o ofer și elevilor mei. Și, de cele mai multe ori, am reușit.**

Necesitatea realizării unui volum crescut de lucru m-a obligat să găsesc noi soluții. Am constatat că, deși se îndeplinea întotdeauna programul de antrenament, fără o participare activă și conștientă a sportivilor, adică fără ca ei să lucreze cu plăcere, nu ajungeam la rezultatul dorit. Am gîndit și conceput noi exerciții, pe care sportivii să le execute cu plăcere (de multe ori sub formă de concurs) în așa fel încît nici să nu-și dea seama cînd au depus un volum mare de efort. Părerea mea este că de alegerea exercițiilor depinde în cea mai mare măsură îndeplinirea volumului de muncă propus și chiar a temei lecției de antrenament. Trebuie să spun că pentru mine munca de antrenor nu înseamnă numai orele de pregătire, nici chiar ziua întreagă. Sînt nenumărate nopți în care stau, gîndesc și alcătuiesc exerciții cu care se poate perfecționa și tehnica diferitelor procedee de atac sau apărare, dar se realizează — cu plăcere — și volumul de muncă necesar.

În plus, am învățat ceva : lucrînd împreună cu ei, existînd deci exemplul personal al antrenorului, sportivii participă și mai intens la pregătire. Am peste 20 de ani în munca de antrenor al lotului și, deci, mult mai puțini pentru activitatea viitoare. Această situație m-a obligat să mă gîndesc și la viitorii mei înlocuitori. De aceea, în afară de Ion Cernea, Nicolae Pavel — care sînt mereu alături de mine —, la pregătirea lotului au fost convocați de fiecare dată antrenori ai diferitelor secții, ca Ilie Marinescu, Virgil Gherasim, Simion Popescu, Constantin Ofițerescu etc., care să aplice în munca lor zilnică cele învățate la lotul național. Numai astfel performanțele luptătorilor români pot fi egalate în viitor și chiar amplificate."

Mihai TRANCĂ

Tribuna experienței pozitive

NU STRIVIȚI GERMENII DE DREPTATE ȘI ADEVĂR!

Ne scrie un director de școală. Din pana lui picură nedumerire, indignare și un incomensurabil regret. Se numește *Ioan Frențiu* și conduce o școală generală din Hunedoara, nr. 7. Ce l-a determinat pe tovarășul director să ne scrie ? Să-i dăm cuvîntul.

„...Necazul nostru constă în faptul că, participînd cu echipa de fotbal a școlii la ultima ediție a „Cupei tineretului" și ajungînd în faza de zonă, am constatat un fenomen deplorabil, cu implicații negative multiple. Cîștigătoarea zonei de la Cluj-Napoca, formația liceului din Marghita, a prezentat cinci elevi care erau depășiți de vîrstă. Noi i-am depistat, verificîndu-i ulterior cu ajutorul organelor competente. (Sînt alăturate, pentru a sublinia autenticitatea afirmațiilor, fotografiile celor cinci elevi, avînd notate pe spate datele personale reale, din care rezultă depășirea netă a pragului admis, de 14 ani). Menționăm că în urma declarațiilor noastre că ne vom deplasa la Pitești, la turneul final, pentru a demasca incorectitudinea, echipa liceului din Marghita nici nu s-a mai prezentat la finală. Am dori ca la următoarea ediție, în cadrul „Daciadei", să se găsească modalități mai concrete de verificare și legitimare..."

Are dreptate tovarășul director Frențiu. S-ar putea bloca din timp, astfel, practica nocivă a substituirii, pusă în slujba performanței cu orice preț. Obligînd niște elevi să învețe datele de pe certificatele de naștere ale altora, profesorii respectivi, pedagogi cu numele, nu fac decît să calce în picioare germenii de dreptate și adevăr încolțiți în conștiința unor copilandri cu ochii deschiși mari asupra vieții.

Ion CUPEN

Sportul Pag.a 3-a